

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director: **N. C. SCHINA,**

Președinte la Curtea de Apel București

Secretar: **VIRGIL ANGHELOVICI**

Doctor în drept de la Paris, magistrat

ABONAMENTUL

Pe an, în România	100 lei
6 luni	50 »
3 luni	25 »

APARE ODATA PE SAPTAMANA
sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI, 5
Lângă Palatul Justiției
= TELEFON 13/29 =

SUMAR

— **Alegerea de Decan**, „Curierul Judiciar“.
— *Conferința de la Barou*, de L. Galu.
— Problema judecătorească și Necesitatea înfrățirii magistra-
turei cu Baroul, *conferință* ținută la Baroul de Ilfov, de d-l N.
C. Schina, Președinte la Curtea de apel București, la 29 Sept. cor
JURISPRUDENȚA

— Curtea de Casație s. I: *Stoian N. Dragne cu Radu Vasile și alții* (Puterea doveditoare a actului de naștere. — Art. 43 și 308 c. civil; art. 275 și 276 cod penal).

— Casație s. III: *Generalul C. Costescu cu Ministerul de Război* (Citarea și a Ministerului de finanțe, pe lângă a celui de Război, nu este necesară în recursul care are de obiect anularea unui decret-regal pentru punerea la retragerea din oficiu a unui ofițer superior, căruia i s'a luat comanda în timpul războiului. — Condițiunile cerute pentru ca un ofițer superior să fie pus din oficiu la retragere din armată în timpul campaniei).

— Curtea de apel București s. III *Sila Mircescu cu Consiliul de disciplină al Baroului din Buzău* (Nu intră în competența Consiliului de disciplină a judeca un fapt de lovire petrecut între doi avocați în Palatul Justiției).

— Judecătoria ocol. Calafat-Dolj: *Al. B. Iiescu cu Nicolin și Marinoin* (Dreptul ocupantului în caz de război. — Rechiziții. — Convenția de la Haga. — Când poate avea loc aplicabilitatea decretului lege 1480 din 9 Decembrie 1917? Dacă rechizițiile de lucruri mobile, regulat ori neregulat făcute de ocupant, pot fi asimilate cu furtul sau pierdere, pentru a putea da loc foștilor proprietari deposedați la acțiunea în revendicare contra terților dobânditori?), cu o **NOTA** de Abil.

Rezumatele jurisprudenței Curței noastre de Casație

Casație I: 1: Vite de muncă. — Dovada proprietății lor. — Certificatul Primarului comunei respective. — Forța lui probantă. — Înlăturarea lui de instanța de fond fără arătare de motive. — Nemotivare. — Casare. — *2:* Compunerea Trib. cu judecătorul de Instrucțiune. — Caz de necesitate. — Presupunerea lui. — Art. 4 și urm. din legea de org. judecătorească.

Casație II: Regulament de competență dat de Curtea de Casație în materie penală. — Condițiunile cerute de art. 525 pr. pen.

Casație III: 1: Expropriere. — îndemnizațiune justă și echitabilă — Elemente de apreciere. — Caracterul enunțiativ iar nu limitativ al disp. art. 58 din legea de expropriere. — Facultatea instanței de fond de a recurge și la alte elemente cu condiția de a-și motiva deciziunea. — Înțelesul cuvintelor «în momentul exproprierii din art. 58 citat. — Art. 10 din Constituție. *2:* Contencios administrativ. — Medic veterinar. — Permutare. — Avizul conform al comisiei administrative. — Nerespectarea acestei dispozițiuni. — Admiterea recursului. — Art. 18 l. sanitară.

ALEGEREA DE DECAN

Duminică 5 Octombrie curent, are loc alegerea de Decan al baroului de Ilfov.

La această înaltă demnitate și a pus candidatura d-l pro-decan Demetru Dobrescu, candidatura ce se poate spune că este un semn caracteristic al vremurilor mărețe ce trăim.

Avocat eminent, suflet de elită, de o probitate ce a impus tuturor respect, D-l Dobrescu a avut până

în prezent ocaziune, în virtutea delegațiunii ce i s'a dat de consiliul de disciplină, să determine noui curente, să asocieze la ideile sale aproape unanimitatea membrilor corpului, să provoace un adevărat entuziasm printre tinerii avocați cari înțelegând că există incompatibilitate între profesiunea de avocat cu ori care alta, voesc să fie numai avocați pentru a se devota exclusiv apărării intereselor superioare ale justiției căreia i-au jurat credință.

Alegerea d-lui Dobrescu, ce suntem încredințați că va fi ast-fel aclamată, ar fi tot deodată și dreapta răsplată a unei munci ce n'a cunoscut de cât abnegațiunea și sacrificiul.

„Curierul Judiciar“

CONFERINȚA DE LA BAROU

Luni 29 Septembrie a. c. a avut loc în sala Trib. Comercial Ilfov s. II, conferința d-lui N. C. Schina, prezident la Curtea de apel București, despre: *Problema judecătorească și Necesitatea înfrățirii Magistra-
turei cu Baroul.*

Pentru prima oară un înalt magistrat se coboară de pe scaunul său în mijlocul Baroului și expunând fără înconjur toate relele de care a suferit magistratura, întinde frățește mâna Corpului advocătesc chemându-l la opera comună de regenerare, la care e datoră fiecărui bun patriot să contribuie.

„Nu sunt buni patrioți de cât oamenii cinstiți“ și cinstea cere ca adevărul să fie spus pe față, oricât de gravă s'ar părea această înfracțiune la obiceiurile societății noastre.

A lăsa ascuns adevărul, devine o complicitate la minciună, și d-l Schina, probabil, a simțit ca o datorie de constiință cetățenească să iasă de sub această prezumpțiune de complicitate.

Cunoscător perfect al izvoarelor dreptului nostru public, a demonstrat cu textele în mână cât de greșită e părerea acelor autori români de drept public cari deosebesc puterea judecătorească de funcțiunea judecătorească, făcând din aceasta din urmă un atribut al puterii executive, căreia o aservește.

Sistemul dreptului nostru constituțional este cel belgian, care recunoaște trei puteri în stat, complet independente între ele.

Separația puterii judecătorești de cele lalte, pentru a fi perfectă, trebuie să cuprindă nu numai independen-

constituțională a acestei puteri, dar și pe cea funcțională a acelor care o exercită. Această independență funcțională în Belgia este asigurată chiar prin constituție, care în aprehensiunea sa, față de puterea executivă, a mers până acolo încât să fixeze în constituție chiar salariul magistraților.

Teoria dependenței funcționale a magistraturei la noi, care am adoptat întocmai sistemul belgian, conține nu numai o artificialitate de raționament, dar și o neglijare a principiilor noastre de drept constituțional.

Această teorie nu s'ar putea susține decât în sistemul, care recunoaște numai două puteri constituționale în stat, cum e acela în care, pentru motive politice, speciale, s'a impus în Franța la 1875 și care a dus la cunoscutele scandaluri judiciare din Franța.

Apoi conferențiarul a arătat cum partidele politice, atunci când era vorba de un interes al lor, agitau ideea independenței magistraturei sub forma ei cea mai complectă, atribuind judecătorului dreptul de a cerceta constituționalitatea legilor, iar când ele veneau la guvern și interesul lor era realizat, lăsau lucrurile în starea de mai înainte, deși aveau puțința să realizeze ideile din cari, din opoziție, își făceau platformă politică.

Vorbind despre bugetul magistraturei remarcă că e cel mai mic dintre celelalte bugete; că însă statul are deschise credite extraordinare nelimitate, cea-ce probează că ar putea mări bugetul justiției, dar că aceste credite sunt destinate acelor care vor face și ei servicii extraordinare partidelor politice.

Trecând la legăturile ce trebuie să existe între magistratură și barou, propune înființarea unei Societăți de asigurarea mutuală și a unei case comune de retragere a magistraților, avocaților și funcționarilor judecătorești, Comisiunii de studii pentru unificarea legislației, a unui juriu de onoare pentru prevenirea și rezolvarea diferendelor, și a unei acțiuni comune pentru reorganizarea asistenței judiciare, spre a pune justiția la îndemâna celui slab care are cea mai mare nevoie de ea.

Nemulțumit de a face numai critică actualei organizații, conferențiarul cu experiența și competența care i-a dat-o pozițiunea sa, arată și modul în care el vede o viitoare organizare.

Aceste propuneri izvorând din marea experiență a conferențiarului, sunt cele mai interesate și se referă parte la emanciparea complectă a puterii judecătorești de sub cea executivă, parte la organizarea internă a Magistraturei și Baroului.

Din prima categorie cităm: Puterea judecătorească va fi formal recunoscută prin constituție ca a treia putere în stat și va funcționa pe principiul separației puterilor, fixându-se ea însuși organizarea, funcționarea și competența. — Ea își va constitui singură bugetul.

Numirile se vor face pe baza electivității, după ordinea înscrierii în tabloul general întocmit de Consiliul suprem al Magistraturei, din care vor face parte: membrii aleși de Curtea de casație, Curtea de apel, Senat Puterea executivă, de Barou și Senatul Universitar.

Ministrul Justiției încetează de a fi șeful Parchetului. Puterea judecătorească va trimite prin alegere reprezentanți în fie care din Corpurile legiuitoare.

Amistia, grațierea și reducerea pedepsei nu se va putea acorda decât cu avizul Consiliului suprem al magistraturei.

Din a doua categorie fac parte propunerile ce privesc admisibilitatea în Barou și Magistratură, între care trebuie remarcată instituția avocaților asistenți. Supleanții, substituții și ajutorii se aleg de Consiliul suprem dintre magistrații asistenți. Nimeni nu poate fi avocat asistent înainte de a trece un examen de capacitate. El nu va

putea fi numit în magistratură înainte de a fi făcut un stagiu intim pe lângă un avocat și după aceea pe lângă instanțele judecătorești, care va da un atestat de capacitate pe baza căruia avocatul asistent va fi numit magistrat sau avocat pledant.

Membrii Curții de casație, vor redacta singuri hotărârile. După lucrările membrilor Curții de casație se va întocmi un raport general al Inaltei Curți, care se va înainta anual Parlamentului pentru a fi ținut în seamă la îndreptarea legii.

În fine, menționăm instituția Tribunalului și judecătoriilor populare care poartă marca progresului căii democratice.

Făcând parte din Consiliul superior al magistraturei și descendent a trei generații de robă, a căror reprezentanți au intervenit întotdeauna în momentele dificile ale magistraturei și baroului, conferențiarul era indicat să-și spună cuvântul în ajunul refacerii legii fundamentale a Statului nostru, care nu va putea să nu atingă și puterea judecătorească.

Documentată la fie-care afirmare, spusă cu hotărâre și competență, într-o formă frumoasă și inspirată într'un larg patriotism, incisivă când a fost vorba de cangrena politică, înălțătoare când a fost vorba de viitorul patriei, conferința d-lui Schina este manifestarea cea mai frumoasă a spiritului de independență a unui magistrat.

Dar dacă trecutul o fi clipit din ochi, neobicinuit cu lumina orbitoare a adevărului, viitorului i se citea pe față plăcerea de a fi asistat la proba cinstei cetățenești și a curajului opiniei magistratului înalt care prin actul său a dovedit că este un *om nou*.

L. GALU

Problema Judecătorească ȘI Necesitatea Infratirii Magistraturei cu Baroul ¹⁾

(CONFERINȚA ȚINUTĂ DE D-L N. C. SCHINA, PREȘEDINTE
LA CURTEA DE APPEL BUCUREȘTI ÎN ZIUA DE 29 SEP-
TEMBRIE 1919 ÎN SALA DE ȘEDINȚE A TRIB. COMER-
CIAL [LFOV S. II])

I

Problema Judecătorească și Necesitatea Infratirii Magistraturei cu Baroul: acesta este, Domnilor, subiectul conferinței mele, pe care căutând a-l rezuma, pe cât va fi posibil, voi încerca a învedera că gravele și însemnatele chestiuni ce mă cred îndatorat a dezvolta, nu sunt numai un produs al ideilor mele proprii dar și în sentimentele d-voastră ale tuturor.

Pentru aceasta voi spune ca și francezul „tout haut ce que les autres pensent tout bas” și înerezător în dreptatea cauzei ce mi-am luat sarcina a apăra, îmi descoper gândul și sufletul și, după cum și alții au mai spus-o, voi lua loc în prima linie de bătae... și dacă soarta nu-mi va fi favorabilă și voi cădea sub loviturile primite, apoi să se știe

1) Timpul restrâns în care expunerea a trebuit să fie făcută a obligat conferențiarul a face oare cari omisiuni ce, s'au completat după notele sale proprii.

Față de desvoltările date subiectului vom publica în două numere consecutive această conferință. (N. R.)

că ele nu mă vor putea atinge de cât în frunte sau în inimă.

Și pentru că atot-puternicul atribue de sigur victoria celui mai bun și falnic drapel, apoi să se mai știe că dacă de cele mai multe ori luptătorul cade fiind-că arma ce a avut în mână n'a fost destul de dibaciu condusă, ea poate fi ridicată de un altul și victoria să triumfe în mâini mai destoinice!

După acest așa zis „cuvânt înainte“ să-mi fie dar îngăduit a intra în examinarea chestiunilor ce mi-am permis a pune în dezbatere publică, așteptând cu încredere judecata acelor cari nu trebuiesc să vadă în atitudinea mea de cât împlinirea unei elementare datorii.

Titlul conferinței mele va surprinde, poate, oare cari spirite ce s'au obișnuit a face o deosebire foarte pronunțată între magistrați și avocați, distincțiune ce, d-lor, nu trebuie să existe; datoria cea mai elementară, chiar ne obligă să luptăm din toate puterile noastre a o face să dispară.

Colaborarea magistraților cu avocații trebuie să fie cât mai strânsă, cât mai puternică pentru că și unii și alții urmăresc un scop unic: buna distribuire a Justiției!

Mai mult ca ori-când circumstanțele ne obligă să privim această confraternitate sub toate aspectele ei posibile; atunci, și numai atunci, ne vom pătrunde de necesitatea de a strânge acele raporturi pe cari, oare-cari prejudecăți și, pot zice, patime profesionale provocate, de o parte și de alta, au împedat mai curând realizarea unei înfrățiri ce de foarte mult timp ar fi trebuit să fie o realitate.

Am muncit cu toți, d-lor, și împreună cu cei mai mulți din această sală, ani îndelungați și neîntrerupt, am acumulat cu toții, netăgăduit, un capital de cunoștințe și fiind și continuu observatori am ajuns ast-fel să dobândim o experiență, așa zisă a oamenilor și a lucrurilor, care ne poate permite să ne întrebăm: oare pe urma acestei activități n'am reținut noi nimic? n'am constatat noi vicii în organizațiunea instituțiilor în cari — magistrați și avocați — am funcționat? Nu este bine, dacă asemenea viții sunt reale, să le mărturisim, să le examinăm și, tot de-odată, să propunem măsuri de îndreptare?

Nu înțelegem, d-lor, să atacăm opera trecutului și persoanele cari s'au devotat ei; viitorul tot-d'auna s'a întemeiat pe trecut, pe care 'l leagă prezentul prin aceea ce el are bun și practic.

Dacă, d-lor, sunt greșeli, sunt lacune în organizația diferitelor instituțiuni ale Statului, n'avem intențiunea aci să facem pe cine-va răspunzător de aceasta, avem însă datoria să le semnalăm și pe temelul constatărilor făcute să propunem măsurile de îndreptare.

Ceea-ce poate însă da adevărata valoare unui program de idei ce urmărim să realizăm, sunt convingerile și sentimentele în care le propunem; ele

nu trebuie să aibă la baza lor scopuri ascunse sau interesate și se cuvine să izvorască din cel mai curat și sincer patriotism!

Patriotismul ce am nevoie de a defini, căci de această noțiune este strâns legată întreaga mea susținere, nu constă numai din acea dragoste contemplativă și sterilă, tradusă prin discursuri sau vorbe goale; omul leneș, egoist, vițios nu merită frumosul titlu de patriot!

Când cine-va aduce un ultragiu probității, sub toate formele și manifestările ei, poate să strige cât va voi: Patrie! nu-l vom putea nici o dată crede, căci este un ipocrit, un fals patriot, un rău cetățean! Nu sunt buni cetățeni de cât oamenii cinstiți!

A sacrifica interesul particular, celui general; a apăra interesele materiale și morale ale patriei; a respecta și a face să se respecte legea, căci legea este justiția care vorbește prin graiul patriei; a contribui la menținerea ordinii, condițiune indispensabilă vieții sociale și vieții individuale; a nu încuraja sau ajuta despotismul unui individ, unei clase sau unui partid sau al unei puteri a Statului; a cere reforme utile, nu revoluționarilor, dar progresului timpului și educațiunei morale, iată adevăratul patriotism!

Pătruns de aceste sentimente, mi-am luat curajul a veni în mijlocul d-voastră, în credință că voi putea contribui, în măsura puterilor mele, la satisfacerea acelor interese generale ce patriotismul ne impune a susține și apăra cu toată tăria convingerilor noastre.

Ce m'a îndemnat la aceasta? Voi răspunde fără înconjur. N'a rămas fără ecou pentru mine, ca și pentru toți din d-v. exprimarea acelor sentimente patriotice ce ați manifestat, în semn de omagiu, celor doi președinți ai trib. Ilfov, pentru atitudinea lor demnă și frumoasă ce au avut pe timpul acelei vitrige ocupațiuni a dușmanilor neamului nostru; manifestări ce aproape au coincis cu acele măsuri severe luate de ambele corpuri ce dorim a înfrăți și care, în dorința de a păstra bunul lor renume, au simțit nevoia de a elimina, și în parte au reușit, acele elemente cari prin atitudinea lor au jicnit profund sentimentele naționale ale țării. Nu am putut rămâne indiferent și față de acele propuneri făcute de noul consiliu de disciplină în fruntea căruia stă astăzi eminentul prodecan al baroului, d-l Demetru Dobrescu — sub autoritatea și conducerea căruia o întreagă activitate rodnică s'a desfășurat și care va prezenta și un întreg program de reorganizare al Corpului de avocați, ce suntem încredințați, va pune în măsură baroul să-și îndeplinească în mod desăvârșit acea frumoasă misiune ce-i va atrage afecțiune și considerațiunea generală.

În această ordine de idei nu pot trece neobservate oare-cari decizii importante pronunțate

de noul consiliu al baroului, în materii disciplinare și din care se desprind oare-cari considerațiuni ce învederează necesitatea purificării acelei atmosfere care nu este de cât un semn caracteristic al înrăurii nefaste a unui politicianism ce până acum s'a practicat.

Intervențiunea mea, d-lor, răspunde și unei nețagăduite necesități care se pune mai bine în evidență când veți cunoaște o situațiune ce nu poate fi tănuită. Ast-fel, tablourile pentru posturile de judecători de tribunal și de judecători de ocol sunt actualmente epuizate.

Două decrete-legi, unul deja apărut, cel l'alt era pe cale a apărea, confirmă această situație; pe temeiul lor examenul și condițiunile sub cari numirele se făceau sunt desființate și Ministrul de Justiție numește direct magistrați în asemenea posturi.

Înțelegeți că în atari condițiuni, când influențele politice singure hotărăsc de soarta acestor numiri, ele nu prezintă nici o garanție, în tot cazul garanția unei experiențe deja încercate. Nu trebuie să ne surprindă dacă, în disprețul sistemelor practicate azi care au făcut din puterea judecătorească o ramură de administrațiune publică dependentă de puterea executivă, se va face, vrând ne vrând, apel de aceia cari urmăresc neatârnamarea acestei puteri, un călduros și stăruitor apel pe lângă toate decanatele corpurilor de avocați din țară, pentru a recomanda pe aceia cari, având însușirile și experiența necesară, să poată ca, sub garanțiile constituționale prevăzute de o reformă judecătorească ce se impune a se elabora, să ocupe nu numai asemenea locuri dar și altele mai însemnate în întreaga erarhie judecătorească.

Un început de alt-fel s'a și făcut prin intervențiunea consiliului dirigent din Sibiu, solicitând, atât Ministerului de Justiție, cât și barourilor din vechiul regat, să pună la dispozițiunea resortului justiției un număr însemnat de membri ai lor pentru locurile de procurori, judecători de tribunale și de curți de apel ce se vor împlini cu elemente de la noi.

Dacă vom mai avea în vedere, încă, că unificarea legislației și punerea tuturor legiurilor noastre în concordanță cu tendințele constituțiunilor moderne, va atrage în mod firesc o reformă judecătorească în spirit democratic, apoi este nețagăduit că o sporire considerabilă a personalului judecătoreces existent astăzi se impune de la sine. Și dacă în situația de astăzi este necesar concursul d-voastră, cu atât mai imperios va fi el indispensabil când justiția va fi pusă pe bazele impuse de nevoile acelor timpuri chemată să asigure justiția celor mulți și de a căror soartă o adevărată și sinceră democrație nici o dată nu se va dezinteresa.

N'am vroit, încă, în fine, să las fără răspuns cuvântările însufletite ale d-lui pro-Decan Dobrescu

ținute cu ocaziunea trecerei într'o viață mai bună a unor dinstinși colegi, când d-sa îndeplinindu-și o datorie de pietate în termeni mișcători ne face tabloul magistratului demni de acest nume și ne înfățișează în toată măreția ei „Justiția“, acea „Instituțiune“ căreia magistrații și avocații i-au jurat credință. Țiu să vă reamintesc în deosebi ultima cuvântare ce d-l Dobrescu a ținut cu ocaziunea recepțiunii noilor consilieri raportori din Bucovina, numiți pe lângă Curtea de Casație, cuvântare care, pot zice, caracterizează o epocă.

Această cuvântare rezumează ea însăși o întreagă gândire și ne permite mai bine să pătrundem suflul ce agită astăzi ordinul în numele căruia d-l Dobrescu a vorbit.

Iată, între altele, ce d-sa ne a spus :

«In acest moment solemn și istoric, vin în numele Baroului de Ilfov să felicit Curtea de Casație, că poate primi în sânul ei, pe primii judecători trimiși de noile ținuturi Românești, alipite astăzi dar unite de mult. Justiția Română nu va uita niciodată că România-Mare este opera Justiției Universale, care, revizuiind nedreptatea Istoriei, dă națiunei noastre întregite, drepturile ei neprescriptibile de a trăi unită, și-i asigură locul ei de cinst în Panteonul raselor măntuitoare, cu care a sângerat împreună pentru liberarea omenirii.

Sântem adânc încredințați că cea mai înaltă instanță a României-Mari, va aduce prinosul ei de râvnă neobosită, în setea noastră a tuturor către o cât mai mare dreptate. Așteptăm de la Justiția Română însufletită de năzuințele vremii noastre să desăvârșască opera grandioasă începută de armata noastră glorioasă, pentru că credem din adâncul inimei că după ce armata Română ne-a dat România-Mare, este rândul Justiției române să realizeze România-Nouă».

Aceste frumoase cuvinte ne obligă, D-lor, la rândul nostru să facem o sinceră dar și exactă mărturisire că fără concursul luminat și patriotic al avocaților, acea justiție pe care d-l Dobrescu ar vroi să o vadă realizată și care ar întemeia România Nouă, n'ar fi nici o clipă posibilă.

Este de circumstanță să vă aduc cu această ocaziune la cunoștință că sunt reprezentantul direct al unei a treia generații care pe temeiul actului de la 30 Septembrie 1831³⁾ a contribuit la crearea

„Știința de Obște

Fiind-că pentru a-și descoperi prigonitoarele părți la judecata pricinelor dintre ele cu mai bună deslășire și a-și întocmi jalbele lor, apelațiile, după duhul înaprejurarilor acelor pricini, face trebuință de oameni cu mai multă știință de pravilă spre înlesnirea acestei lucrări, adică precum sunt avocații; și pentru ca să nu se înșale prigonitoarele părți a-și orânduți avocați la pricinile lor pe veri-cine cu știință sau fără știință, din aceia dintre cei ce s'au aflat până acum într'asemenea lucrare, s'au ales de stăpânire cei mai jos însemnați, căroră, spre a fi cunoscuți de avocați, li s'au dat și cărți la mână, iscălitate de însuși Marele logofăt al dreptății și pecețuite cu pecetea Marei logofeții, care s'au trecut și în condicta Cancelariei logofeții, atât numele cât și cărțile lor, și care se fac acum cunoscuți tuturor de obște ca veri-cine va avea trebuință de avocat, să-și alcagă dintr'acești orânduți, pe cine va vrea însă li se dă în cunoștință, și aceasta, că cu toate că se află avocați orânduți de către stăpânire dar prigonitoarele părți nu sunt poprite de a nu se judecă înșile pentru pricinile lor de Judecată, de vor voi, sau de a-și orânduți vechili în care pot să se încrează, ci slobozi sunt la aceasta, ori să-și orânduiască avocați sau nu, pentru că vechilii arată la judecată obrazul stăpânului prici.

nei de prigonire, iar avocatul arată la judecată dreptățile aceluia stăpân de pricina ce are după pravilă, » (urmează numele lui *Eustatie Schina și Alecu Schina*, și al altor 21 de avocați ce s'au orânduit la divanurile din București).

și organizarea primului barou al corpului de avocați din București, de a căreia operă sunt ast-fel direct și prin tradiție sufletește legat.

Dacă veți mai bine voi a cunoaște că acest strămoș al meu a devenit el însuși la 1858 judecător la cea mai înaltă instanță supremă atunci în ființă, veți mai găsi explicat prin prezența mea aci încă unul din multiplele mobile ce m'au îndemnat să fac apel la sentimentele ce trebuiesc să tindă la înfrățirea și colaborarea magistraturei cu baroul.

Am crezut dar că momentul era prielnic a interveni pentru a ne comunica ideile și a ne spune păsurile și gândurile ce ne frământă, pentru a ajunge cât mai repede la colaborarea comună menită să servească în cel mai înalt grad însăși cauza mare a justiției.

Nu cred că aş putea mai bine pregăti terenul de cât însoțindu-l de un pasagiu a lui Karcher, reprodus de d. Disescu cu ocaziunea unui aprofundat studiu ce a făcut asupra instituțiilor politice și sociale engleze și cari tot de odată a trebuit să inspire pe d-l Toma Stelian care, în expunerea de motive a proiectului său de organizare judecătorească, ne dă ca pildă baroul și magistratura engleză.

«Viața engleză este o viață practică și politica engleză este generală: cel din urmă englez ia parte la treburile publice și face parte dintr'un partid politic. Poporul își dă drepturi direct prin el însuși, el nu așteaptă nimic dela bunăvoința altor clase; o magistratură plină de demnitate și de integritate veghează la păstrarea libertăților constituționale; această magistratură își are rădăcina puteri și seriozității sale inalterabile în faptul că este recrutată dintre oameni cari au lunga practică a vieții, cari au profesat ani și ani în barou. Legătura intimă dintre magistratură și barou, face una din forțele justiției engleze, pe care am văzut-o adese ori incomparabilă în expunerea noastră făcută. Judecătorii cei mai celebri ai Angliei, Coke, Fortescue, Blackstone, Derman, Erskine, Campbell, au fost recrutați dintre comitații baroului, dintre aceia cari distingându se ca avocați și la bara justiției, în comentariile indescifrabile ale milioanele de texte și în pledoariile stăruitoare, crescute, înecați în viața juridică, au fost indicați direct chiar de colegii lor, să-i reprezinte în magistratură. Acest exemplu este urmat și de Statele-Unite și adeseori un avocat preferă magistratura beneficiilor materiale pe cari poate să i le producă baroul. Savanții legiști, Thesiger și Bethel, erau venerați de public și stimați de către confracții lor, cu mult înainte de a fi servit în rangul de cancelar și sub numele de lordii Chelmsford și Westburg, puncte de ochire ale atacurilor și incriminațiilor. În confratele care pledează, judecătorul respectă propria sa persoană și profesiunea sa, căci avocatul este adevăratul său confrate și judecătorul numește chiar oficial «sergeants at Law (sergenții în lege) fratele meu». Nici odată în Anglia nu s'ar putea încredința unor tineri abea scăpați depe băncile școlii de drept, fără practică în afaceri, fără experiența lumii, fără cunoștința oamenilor, sarcina grea de a se pronunța asupra averii, libertății și vieții semenilor săi. Cel din urmă magistrat de poliție, cel mai modest judecător al cuțiilor de comitate (tribunale de primă instanță) trebuie să fie trecut prin proba critică a baroului, zece sau douăsprezece ani de pledoarii și consultații. Sub ochii confracțiilor geloși de demnitatea lor și veghind asupra intereselor profesiei lor cu un spi-

rit de corp din cele mai riguroase, se dezvoltă aceia cari sunt chemați să împartă justiția și să aplice legea. Aceasta este origina siguranței cetățenești, paza legilor și libertăților pentru care s'a războit poporul englez. Acești oameni duc respectul justiției până la religie, și, înaintea lor, afară de justiție și lege nu scântelează aurul promisiunilor, corupția și fără de legea intereselor personale, venalitatea nimicitoare a demnității omenești, Armonia admirabilă dintre magistratură și barou este chezașia acestei forțe constituționale, care asigura Angliei liniștea și fericirea socială, care naște și dezvoltă încredere în individ și în facultățile sale o magistratură tărătoare și mizerabilă eșită din vulgarul joc al patimelor politice, bântuită de ignoranță, fanfaronadă, învățată în orgoliul său încarnat să disprețuiască un barou pe care nu-l pricepe și nu l-a trăit, o magistratură alecăuită din incapabili cari nu s'au putut distinge în barou, și prin protecție a putut să pătrundă în magistratură, o asemenea caricatură este o calamitate opresivă și justiția sa este tăgădurea libertății și prăpastia anarhiei.

«În Anglia magistratul are suflet de creștin; umanitatea și dreptatea stăpânesc inima lui și mai presus o profundă convingere religioasă îl luminează atunci când se folosește de puterea socială pe care o deține. Căci Englezul este religios. El crede cu toată ardoarea inimii lui, el crede din adâncul sufletului. Gladstone, cel mai mare om de stat pe care l'au avut ei, englez curat, de stîrpă veche, de o potrivă om politic și cărturar, credea ca un copil. A văzut bine un autor român care a publicat o recentă carte «Aspecte din civilizația engleză» de d-l I. Botez, când remarcă între multe alte prețioase lucruri: Poate nici într'o țară din lume învățătura lui Cristos n'a pătruns atât de mult adânc în sufletul omului și n'a adus atât de mult bine omenirii ca în Anglia. Spiritul moralei creștine a străbătut toate manifestările de viață ale civilizației engleze oglindindu-se în istorie, în literatură, în sistemele de educațiune și în organizarea tuturor instituțiilor publice».

Să coordonăm dar activitatea noastră, să întărim confraternitatea acestor două corpuri separate până astăzi de un zid de suspiciune, în vederea realizării unui scop atât de înalt pentru care o discuțiune publică cât mai largă și o serie de măsururi de natură să atingă bazele de organizare ale ambelor corpuri sunt necesare și pe cari mi-au sarcina a le evidența.

Este dar rândul Justiției să realizeze România Nouă! Mi-au greaua sarcină a dovedi acest adevăr științific, căci de la concepțiunea ce vom avea de rolul social al justiției depinde înfăptuirea acestei mari opere naționale.

Aceste spuse, să ne întrebăm cu acel sentiment de patriotism ce deja am definit: ne am făcut noi oare până acum, datorită față de concetățeanul nostru privit ca justițiabil? I-am dat noi posibilitatea să cunoască adevărata justiție? I-am insuflat noi respectul pentru justiție? Avem, în fine, puțința a i-o garanta cel puțin în viitor?

Această serie de întrebări ce ne propunem a elucida presupun prin simplul fapt al formulării lor deja dobândită o experiență oare-care în temeiul căreia ne credem îndreptățiți a face încă de la început anumite aprecieri ce rămâne a justifica prin concluziunile ulterioare ce vom pune.

Ast-fel putem zice, împreună cu toți aceia cari au studiat și aprofundat problema judecătorească, că atunci când o instituțiune ca aceasta, de alt-fel

indispensabilă, nu-și îndeplinește de cât în mod incomplet misiunea sa, trebuie, desigur, ca neajunsurile multiple și grave să fi apărut în toate manifestările activității sale; aceasta mai dovedește că ea nu este afectată numai de imperfecțiuni de detaliu, dar de vicii esențiale și profunde pentru cari reforme sau modificări parțiale nu sunt suficiente și cari cer ca întreaga instituțiune să fie așezată pe un principiu diferit celui existent.

Și atunci, ca urmare firească, vom zice, în această ordine de idei și în acord cu toți autorii de drept public modern, că: cu cât abuzurile ce am semnalat sunt mai importante, mai grave și mai generalizate, cu atât reforma se impune a fi mai profundă și mai serioasă.

Care ne va fi firul conducător pentru a ajunge să stabilim acest nou principiu?

Văzând, în prealabil, care este fundamentul dreptului nostru public, care sunt principiile pe baza cărora puterea judecătorească a funcționat până astăzi, ce anume rezultate au dat ele în practică, și, în fine, ținând seamă de tendințele constituțiilor democrației moderne, pe ce anume principii trebuie să fie așezată și organizată în viitor pentru a-i putea asigura exercițiul acelei acțiuni normale și bine făcătoare ce ar răspunde mai bine misiunii sale sociale. Dupe aceasta, numai, vom putea, pe de o parte, să atragem în magistratură elementele din barou cari ar vrea în viitor să se devoteze acestei cariere; iar, de altă parte, vom putea face evidentă și necesitatea acelei înfrățiri între magistratură și barou, a căror armonie bine cimentată, va fi încă una din forțele justiției noastre viitoare.

(Va urma)

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I.

Audiența dela 2 Mai 1919

Președinția D-lui Victor Romnicănu, președite

Stoian N. Dragne cu Radu Vasile și alții

Decizia No. 73

Act de naștere, — Puterea lui doveditoare față de mamă. — Art. 43 și 308 C. civil; art. 275 și 276 C. penal.

Actul de naștere, conform art. 43 C. civil, are putere doveditoare față de mamă. Legiuitorul însă, pentru a protege pe femei contra abuzurilor ce s'ar putea face cu cercetarea maternității, a prescris prin art. 308 C. civil că copilul reclamant nu este primit să probeze că este același cu cel prevăzut în actul de naștere, de cât în cazul când va avea un început de dovadă în scris

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat G. Chiriacescu din partea recurrentului în dezvoltarea motivelor de recurs și pe d. avocat M. Balli pentru intimații în combateri

Deliberând,

Asupra motivului de recurs:

Greșită interpretare și falsă aplicare a art. 308 c. civil și exces de putere;

«Am susținut înaintea Tribunalului că reclamantii în ce-

rearea de perimare, nu au calitatea de a sta în instanță ca reclamant, atâta timp cât nu dovedesc legătura de rudenie între ei și Maria V. Stoian, Nicolae Nicolae și Ilinca D. Ilie reclamantii în procesul de fond — azi decedați, — de oare ce cu extractele de naștere, deces și extractul de căsătorie al unuia din reclamantele în perimare, nu fac nici o probă atât pentru dovada legitimității cât și a maternității naturale; Tribunalul însă, în contra dispozițiilor formale ale art. 308 c. civil, hotărăște că actul de naștere face dovada maternității naturale. Instanța de fond hotărând astfel, interpretă greșit și aplică în mod eronat art. 308 cod civil, de oare ce ca să ajungă la dovada maternității naturale trebuia să fie un act de recunoaștere din partea mamei, ceea ce în speță nu există, iar extractul de naștere neechivalând cu un act de recunoaștere și după o jurisprudență constantă nici ca început de dovadă scrisă, ele neconstatând de cât nașterea și atâta tot;

«Tribunalul comite și un exces de putere, atunci când spune în considerentele hotărârii sale, că extractele de naștere fac dovada maternității naturale, fără să motiveze și fără să se întemeieze pe ceva».

Având în vedere sentința atacată din care rezultă că Stoian Nicolae Dragnea a făcut apel în contra cărții de judecată cu No. 305/98 a judecătorului ocolului Snagov prin care a fost condamnat să lase în plină proprietate și posesiune reclamantelor Maria Vasile Stoian, Ilinca Dumitru Ilie și Nicolae Nicolae patru pogoane și șapte prăjini loc de casă;

Că dânsul dela 1899 nu a mai făcut nici un act de procedură în acest apel până în anul 1916, când s'a făcut cererea de perimarea apelului de către moștenitorii reclamantelor, căci ele încetase din viață;

Că tribunalul pentru a constata că, cei cari au făcut cererea de perimare, sunt fi și moștenitorii reclamantelor dela prima instanță și prin urmare că au calitatea de a face această cerere, s'a întemeiat pe actele lor de naștere și a hotărât că aceste acte probează filiațiunea în raport cu mamele lor, de aceea a admis cererea și a declarat perimat apelul;

Considerând că art. 43 c. civ. prescrie că actul de naștere să arate numele tatălui și al mamei, fără a distinge dacă sunt căsătoriți sau nu;

Că în ce privește pe tatăl necăsătorit această dispozițiune nu este aplicabilă de cât atunci când se declară el singur, dar din contră, articolul se aplică mamei, căsătorită sau nu, fiind că nașterea este în tot deauna un simplu fapt pozitiv și material care poate fi constatat prin aceia cari au fost martori, de aceea actul are putere doveditoare față de mamă;

Considerând de altfel că art. 275 c. pen. pedepsește cu reclusiunea pe acela care face să treacă un copil ca născut dintr'o femeie care însă nu l-a născut, fără să distingă dacă această femeie este căsătorită ori nu, iar art. 276 c. Pen. pedepsește cu închisoarea corecțională pe ori ce persoană, care asistând la o naștere de copil nu va face declarațiunile prescrise de codicele civil;

Că aceste dispozițiuni confirmă mai mult că, actul de naștere trebuie să facă proba filiațiunei naturale în raport cu mama, căci altfel nu s'ar putea înțelege aceste pedepse atât de severe care lovesc pe aceia ce fac o declarațiune falsă și pe cei cari nu au făcut declarațiunea pe care erau obligați să o facă;

Considerând însă că, legiuitorul pentru a protege pe femei contra abuzurilor ce s'ar putea face cu cercetarea maternității, a prescris prin art. 308 c. civ. că copilul reclamant nu este primit să probeze că este același prevăzut în actul de naștere, de cât în cazul când va avea un început de dovadă în scris;

Considerând că în speță, recurrentul la tribunal s'a mărginit să susțină numai că actele de naștere nu probează

filiatiunea maternă, prin urmare Tribunalul hotărând contrariul, n'a violat art. 308 c. civ. căci acest articol nu face de cât să rezolve o chestiune de identitate, dacă adică acela care reclamă filiațiunea este în adevăr copilul care a fost prezintat oficerului stărei civile, identitate care în speță nu a fost contestată;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III

Audiența de la 4 Iulie 1919

Președenția D-lui AL. D. DOBRICEANU, Președinte

General C. Costescu cu Ministerul de Război

Decisia No. 268

Contencios Administrativ. — Recurs făcut în baza art. 5 § 3 lit. g. din legea org. a Inaltei Curți de Casație, pentru anularea unui decret regal de punere la retragere din oficiu a unui ofițer căruia i s'a luat comanda în timpul campaniei. — Dacă pe lângă Ministerul de Război citat, în cauză, mai trebuie citat și Ministerul de Finanțe ?

General căruia i s'a luat comanda în timpul campaniei din 1916 de către Comandamentul de căpetenie, fără să i se mai fi dat o nouă însărcinare. — Punerea sa la retragere din oficiu. — Condițiuni cerute. — Art. 21 din legea înaintărilor în armată; art. 27 din legea asupra pozițiunii ofițerilor.

1. Citarea Ministerului de finanțe, pe lângă aceea a Ministerului de Război nu este necesară în recursul care are de obiect anularea unui decret-regal, prin care recurentul este pus la retragere din oficiu pe temeiul art. 21 din legea înaintărilor în armată.

2. Ofițerului căruia i se luase, în mod efectiv, comanda ce avusese în timpul campaniei din 1916, de Comandamentul de căpetenie, fără a-i se fi dat o altă însărcinare în serviciul armatei mobilizate de către acelaș comandament, bine i-s'au aplicat dispozițiunile art. 21 din legea asupra pozițiunii ofițerilor, când a fost pus prin decret regal în retragere din oficiu pe ziua de 1 Ianuarie 1917, de și i se dăduse o însărcinare de către serviciul armatei II-a, la dispoziția căreia fusese pus, în executarea căreia însărcinări fusese făcut prizonier și transportat în Germania, de unde nu s'a înapoiat de cât după încheierea păcii, — căci punerea sa în retragere, din oficiu, nu este o consecință a căderii sale în captivitate, după cum susține în motivul de recurs. ci a unui fapt petrecut anterior: luarea comenzi Diviziei a 6-a.

S'au ascultat D-nii avocați M. Antonescu și Homoriceanu din partea recurentului General Costescu și D-l avocat Karakaș din partea Ministerului de Război care a ridicat incidentul da se cita și Ministerul de Finanțe.

Curtea,

Având în vedere că prin recursul de față se atacă în baza art. 5 § 3 lit. g. din legea organică a acestei înalte Curți, ca ilegal, decretul regal, prin care recurentul este pus la retragere din oficiu pe temeiul art. 21 din legea asupra înaintărilor în armată:

Considerând că deciziunile ce se dau de curte în a-

semenea recursuri, în caz de admitere, au caracterul de a stabili anii de serviciu ai reclamantului, pe temeiul căroră să se facă în urmă stabilirea drepturilor la pensiuă, după normele legii generale de pensiuă, întru cât această regulare nu se face direct de curte;

Că dar, în semenea condițiuni, citarea în instanță a ministerului de finanțe, nu este necesară.

Pentru aceste motive;

Respinge cererea făcută de intimatul ministerul de război.

În fond deliberând,

Asupra motivelor de recurs:

«I. Exces de putere, violarea art. 21 din legea asupra înaintărilor în armată și art. 27 din legea asupra pozițiunii ofițerilor.

«La 23 Noembrie st. v. (6 Decembrie st. n.), comandând divizia X-a, în contra inamicului, am căzut prizonier în mâinile germanilor la Tâncăbești. Punerea în retragere pe baza art. 21 din legea asupra înaintărilor în armată, adică fără garanțiile prevăzute de art. 24 din legea asupra pozițiunii ofițerilor, nu poate avea loc de cât numai pentru ofițerul, căruia în timp de război i se va fi luat comanda unității sale sau conducerea unui serviciu prin ordin expres al comandamentului de căpetenie, fără să i se fi dat o altă însărcinare în serviciul armatei mobilizate.

Mie nu mi s'a luat comanda, n'am primit nici un ordin de luarea comenzi, din contră, am fost făcut prizonier luptând cu inamicul în fruntea diviziei X-a la Tâncăbești. După capturarea mea am fost dus în captivitate la Stralsund în Germania și repatriat tocmai la 7 Iunie 1918, după cum se constată din notele direcțiunii statistice din Ministerul de război, cu datele de 8/6/1918 și din 31 Iulie 1918, precum și din raportul d-lui lt.-colonel Nicolau, din 11 Iunie 1918. Astfel fiind, punerea mea în retragere fără îndeplinirea condițiunilor cerute de art. 27 din legea asupra pozițiunii ofițerilor constituie un exces de putere și violarea acestui text și a art. 21 din legea asupra înaintărilor în armată»;

«2. Exces de putere, violarea art. 4 din regulamentul legii pozițiunii ofițerilor, a art. 55 titlul II adițional din codul de justiție militară, a decretului No. 775 din 25 Iulie și a decretului No. 785 din 5 Aprilie 1918, după care situațiunea mea în armată trebuia să fie regulată după verificarea de către comisiunea prevăzută prin menționatele texte a conducerii mele în timpul războiului precum și a cauzelor căderii mele ca prizonier, astfel că numai printr'un exces de putere și prin violarea acestor dispozițiuni am fost pus la retragere fără nici o cercetare și fără nici un motiv, pe când în realitate mă găseam în captivitate la inamic»;

Având în vedere că prin recursul de față se atacă ca ilegal decretul prin care recurentul, general de divizie Constantin Costescu, a fost pus în retragere din oficiu iar ca motive se invoacă faptul că această retragere s'a făcut cu violarea art. 21 din legea asupra înaintărilor în armată și a art. 27 din legea asupra pozițiunii ofițerilor și că această măsură a fost luată în timpul cât dânsul se afla prizonier la inamic fără nici o cercetare și fără respectarea dispozițiunilor art. 4 din regulamentul legii asupra pozițiunii ofițerilor, a art. 65 titlul 2 adițional din codul justiției militare și a decretului No. 775 și 785/1918, după care urma a se regula situația sa ca fost prizonier de război;

Având în vedere actele prezentate și discuțiunile urmate în instanță din cari rezulta, în fapt, că, la începutul campaniei din 1916 recurentul a avut comanda diviziei VI-a, că, în Septembrie 1916, pentru motive cari nu pot fi cenzurate de această înaltă curte, i s'a luat de către comandamentul de căpetenie al armatei, comanda acelei divizii, comunicându-i-se această măsură, de care a luat cunoștință și fiind pus la dispoziția armatei a II-a, că în urmă i s'a dat alte însărcinări în serviciul armatei, însă nu de către comanda-

mentul de căpetenie al armatei, ci de comandantul armatei la dispoziția căruia fusese pus, iar la 23 Noiembrie 1916 st. v., pe când în executarea unei asemenea însărcinări se afla în capul diviziei X-a, a fost făcut prizonier la Tâncăbești și transportat în Germania de unde s'a înapoiat la încheierea păcii;

Văzând dispozițiile art. 21 din legea asupra înaintărilor în armată și art. 27 din legea asupra pozițiunii ofițerilor;

Considerând că prin art. 21 din legea asupra înaintărilor în armată, astfel cum a fost modificat prin legea din Decembrie 1916, s'a căutat a se regula din punct de vedere legal, o serie de măsuri, luate în prima parte a campaniei sub imperiul necesităților războiului în care ne aflăm și s'au regulat stări de fapt, pentru cari nu existau dispozițiuni legale, sau dacă existau erau incomplete, astfel că s'a simțit nevoia a se pune de acord cu realitatea rezultată din experiența campaniei;

Că prin alin. 5 al acestui text de lege, regulându-se situațiunea ofițerilor cărora sub imperiul necesităților războiului li se luase comanda, s'a prevăzut că, ofițerul de ori-ce grad căruia în timp de război i se va fi luat comanda unității sale, sau conducerea unui serviciu prin ordin expres al comandamentului de căpetenie, fără să i se fi dat o altă însărcinare în serviciul armatei mobilizate—bine înțeles tot de comandamentul de căpetenie,—va fi de drept considerat ca pus din oficiu în poziție de retragere, ca intrând în categoria ofițerilor prevăzuți la art. 27 din legea asupra pozițiunii ofițerilor, fără a mai nevoie de îndeplinirea celorlalte formalități menționate în acest text de lege, și anume rapoarte speciale făcute de șefii săi ierarhici, avizul comitetului corpului de armată și al comitetului inspectorilor generali;

Având în vedere că, potrivit art. final al legii din Decembrie 1916, dispozițiunile acestea noi ale art. 21 se consideră ca puse în aplicare cu începere dela 14 August 1916, data decretării mobilizării armatei;

Considerând că, pe temeiul acestei dispozițiuni cu caracter retroactiv, — caracter pe care nici recurentul nu l contestă, s'a regulat prin decretul regal atacat cu recurs de către Ministerul de război, cazul generalului C. Costescu în sensul că, întru cât numitului i se luase în mod efectiv în Septembrie 1916, — de comandamentul de căpetenie, comanda diviziei 6-a, fără a i se fi dat o altă însărcinare, în serviciul armatei mobilizate de către același comandament dânsul, a fost pus în retragere din oficiu pe ziua de 1 Ianuarie 1917;

Considerând că așa fiind, punerea recurentului în retragere din oficiu nu este o consecință a căderii sale în captivitate, după cum se susține în motivul de recurs, ci a unui fapt petrecut anterior și anume luarea comenzii diviziei a 6-a;

Că însărcinările pe care recurentul le-a primit în urma ridicării acestei comenzi nefiind dovedit că i-au fost date de Comandamentul de căpetenie al armatei, nu pot fi considerate că au de efect a nu i se aplica dispozițiunile alin. 5 al art. 21 din legea asupra înaintărilor în armată, în condițiunile arătate în acest text de lege, deci fără îndeplinirea formalităților prevăzute de art. 27 din legea asupra poziției ofițerilor;

Că, dar, față cu cele mai sus expuse decretul atacat cu recurs, a fost dat cu respectarea cerințelor, a cărei respectare nu mai era impusă față cu modificările aduse primului text de lege, în Decembrie 1916, astfel că primul motiv de recurs este nefondat;

Considerând că faptul că punerea în retragere a recurentului a fost făcută la o epocă când dânsul se afla

prizonier și nu i-a fost comunicată, nu poate avea nici o consecință în favoarea sa, întrucât această măsură a fost luată pe temeiul unei legi intervenită în timpul când dânsul se afla în captivitate pentru o cauză independentă de căderea în prizonierat, dar cu aplicațiunea retroactivă la o situație de fapt care avusesse loc mai înainte și tocmai pentru regularea legală a acestei situațiuni de fapt; — iar comunicarea legea nu cere;

Considerând că textele de lege prevăzute în al doilea motiv de recurs, reglementează situațiunea ofițerilor căzuți prizonieri la inamic, din punctul de vedere al poziției lor în cadrele armatei și le impune obligațiunea de a justifica căderea la inamic, astfel că este inutilă cercetarea lor, odată ce s'a stabilit că, punerea în retragere a recurentului a fost făcută în mod legal și pentru fapte anterioare căderii sale ca prizonier, iar astăzi curtea este chemată a cerceta numai legalitatea decretului de punere în retragere, care a fost motivat de fapte anterioare căderii sale în captivitate că recursul, fiind astfel neîntemeiat, cată a fi respins;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge etc.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI SEC. III.

Audiența dela 16 Ianuarie 1916

Președintele d-lui N. N. SAULESCU, consilier

Silla Mircescu cu Consiliul de disciplină al Baroului avocaților Buzău

Decizia civilă No. 11.

Competință. — Avocați cari se lovesc în Camera avocaților. — Acțiune disciplinară. — Incompetința consiliului. — Conflict de ordin privat. — (Art. 50 legea corpului de avocați).

Acțiunea disciplinară nu poate fi exercitată contra avocaților decât asupra faptelor de natură a compromite onoarea și prestigiul avocatului în exercițiul însuși al profesiei.

Prin urmare, nu intră în competența consiliului de disciplină a judeca un fapt de lovire petrecut între doi avocați în camera avocaților din Palatul Justiției.

Curtea,

Având în vedere apelul introdus în termen de avocatul Sylla Mircescu, contra deciziunii No. 14 din 1915, a consiliului de disciplină de pe lângă Baroul avocaților din Buzău, prin care a fost condamnat la interzicerea dreptului de a pleda pe timp de 15 zile;

Având în vedere că, faptul pus în sarcina apelandului este de a fi lovit, în ziua de 23 Mai 1915, pe colegul său, avocat Nicolae Nicolescu, în camera avocaților a Palatului de Justiție din Buzău;

Având în vedere că avocatul Mircescu cere reformarea acestei deciziuni a consiliului de disciplină, ca dată fără competență, întrucât faptul de care s'a făcut vinovatul nu are nici o legătură cu exercițiul profesiei de avocat;

Având în vedere că, conform art. 58 al legii pentru organizarea corpului de avocați din 1907, acțiunea disciplinară se poate exercita contra tuturor actelor de natură a compromite onoarea sau prestigiul avocatului, iar conform art. 59, cenzura disciplinară este independentă de acțiunea penală, civilă sau comercială, ce s'ar porni contra avocatului abătut de la datorie;

Având în vedere că conflictul dintre avocații Mircescu și Nicolescu este de ordin cu totul privat, unde exercițiul profesiei sale de avocat nu are nici un amestec; că, dacă acest conflict este regretabil din punct de vedere al armoniei și urbanității ce trebuie să dom-

nească între membrii Baroului, chiar în afară de exercițiul profesiei lor, nu este mai puțin adevărat că, în specie, nu se poate imputa lui Mircescu vr'o abatere dela exercițiul acestei profesii; că, chiar dacă Nicolescu ar fi urmărit pe cale penală reparațiunea la care avea dreptul, totuși pedeapsa la care era expus Mircescu nu ar fi fost de natură de a compromite nici onorabilitatea sa personală nici prestigiul profesiei sale, de oarece legea înlătură orice caracter infamant pedepselor ce prouăntă contra unor asemenea delict, permițând stingerea acțiunii publice prin însăș împăcarea părților;

Considerând dar, că, întrucât acțiunea disciplinară nu poate fi exercitată decât asupra faptelor de natură a compromite onoarea și prestigiul avocatului în exercițiul însuș al profesiei, rezultă implicit că fapta lui Sylla Mircescu scapă de cenzura consiliului de disciplină, deoarece, precum mai sus s'a expus, ea nu are nici o legătură cu exercițiul profesiei de avocat astfel că apelul avocatului Mircescu este admisibil și deciziunea No. 14 din 1915 a consiliului de disciplină al Baroului de Buzău, cată a fi anulată, ca fiind dată în afară de prevederile art. 58 din legea avocaților din 1907;

Pentru aceste motive, Curtea, admite apelul.

(ss) N. N. Săulescu, Em. Miclescu, Al. Iuca.

JUDECATORIA RUR. OCOLUL CALAFAT-DOLJ

Sedința din 2 Septembrie 1919

Carte de judecată civilă No. 263

Al. B. Ișescu cu C. I. R. Nicolin și E. I. Marincu

Război. — Ocupant. — Rechiziții. — Dreptul său de a le face. — Drept de proprietate dobândit. — Art. 52 al. ultim din convențiunea de la Haga.

Aplicabilitatea decretului-lege 1480 din 9 Decembrie 1917, când poate avea loc ?

Rechiziții de lucruri mobile regulat ori neregulat făcute de ocupant, dacă pot fi asimilate cu furtul sau pierderea, pentru a putea da loc foștilor proprietari deposedați la acțiunea în revendicare contra terților dobânditori ? — Art. 1909 al. 2 cod. civil.

1) Ocupantul în caz de război, după convențiunea de la Haga din 1907, are drept să facă rechizițiuni conform art. 52 al. ultim.

2) Rechizițiunile regulat, ori neregulat făcute, conferă ocupantului dreptul de proprietate asupra lucrului rechiziționat.

3) Decretul lege No. 1480 din 9 Decembrie 1917 care anulează și consideră ca inexistente actele de înstreinare dintre ocupant și locuitorii țării, nu se referă și la vânzările făcute de ocupant unui terțiu a lucrurilor mobile rechiziționate, căci atunci ar însemna ca un stat să desființeze singur o convențiune încheiată între mai multe state (Convențiunea de la Haga).

4) Rechizițiunile regulat și ne regulat făcute de ocupant, ne putând fi asimilate nici cu furtul nici cu pierderea, cazuri speciale și limitative prevăzute de art. 1909 al. II c. civ., acțiunea în revendicare nu poate fi întrebuintată de proprietarul deposedat pe calea rechiziției.

Judecata,

Asupra acțiunii civile de față

Având în vedere lucrările din dosar precum și susținerile reclamantului prin procuratorul său;

Având în vedere obiectul acestei acțiuni care constă în următoarele: reclamantul Alexandru B. Ișescu din Calafat a chemat în judecată pe Constantin Ion R. Nicolin din co-

muna Plenița-Dolj și pe Eracle I. Marincu din Calafat, primul ca părât principal spre a fi obligat să-i restituie în natură una vacă, etatea 7-8 ani, pătată, unghiile picioarelor din 'napoi mai lungi, pe care pe nedrept i o deține, iar în caz de ne predare să fie obligat a i o plăti cu 2950 lei, vacă pe care reclamantul a cumpărat-o în anul 1918 de la Eracle Marincu, chemat în garanție ca părât secundar spre a l apăra, iar în caz de ne predare a l desdauna;

Având în vedere că din interogatorul luat părâtului chemat în garanție, din desbaterile urmate și din depuneri de martori ascultați sub prestare de jurământ conform art. 196 pr. civ. depoziiți atașate la dosar, rezultă următoarele: în luna Mai anul 1918 reclamantul întorcându-se din mobilizare având nevoie pentru a-și procura o vacă pentru familia sa, s'a adresat chematului în garanție de astăzi, Eracle Marincu, întrebându-l dacă nu cum-va are vre-o vacă de vânzare, știindu-l pe acesta că înainte de mobilizare avea crescătorie de vite, vânzând în fie care an din prășilele sale, acesta i-a vândut vaca ce formează obiectul acțiunii pe suma de lei 2200, vacă cu semnele indicate în acțiune;

Având în vedere că din depoziițiile martorilor Fane Zisadis, Ion Rogoveanu și Mitrică Boboc, toți din Calafat, se constată că în luna Februarie anul 1917, pe când ei erau în serviciul nemților ca îngrijitori la vacle cu lapte rechiziționate pentru alimentarea bolnavilor din spital, se găsea în grajdul regimentului 71 Infanterie și vaca în chestiune, a cărei identitate s'a stabilit prin recunoașerea și declarațiunea martorilor;

Că această vacă fiind foarte slabă a fost cumpărată la licitație de Costică Zilberman din Calafat care la rândul i, urmând ca să se mute din oraș și de i din cauza greutatea de transport, a vândut-o unui oare care Grumberg; — Că chematul în garanție printre alte vite slabe, pe care le cumpărase, a cumpărat și această vacă de la Grumberg, îngrijindu-le spre a le îndrepta la moșia sa din comuna Desa;

Având în vedere că în fapt e o serie de vânzări succesive, iar la origina ei această vacă a fost rechiziționată de germani, s'a dat primului posesor al ei un bon de rechiziție după cum se constată din comunicarea oficială a primarului comunei Plenița cu No. 1208 din 7 August 1919, anexată la dosar;

Având în vedere că din declarațiunile martorilor reese că această vacă a fost cumpărată de reclamant de la chematul în garanție în luna Mai sau în anul 1918, ținând-o în posesie până în vara anului 1919 când i a fost luată de părâtul Constantin Ion R. Nicolin din comuna Plenița, deci reclamantul a avut posesiunea acestei vaci timp de un an de zile, posesiune de bună credință;

Având în vedere și actul cu data din Iunie 1918 emis de chematul în garanție reclamantului și anexat la dosar, care stabilește titlu de proprietate pentru acesta din urmă asupra vaci;

În ce privește chestiunea dacă ocupantul de la care a decurs seria de vânzări a vaci, avea dreptul să facă rechizițiuni ? dacă prin aceasta a devenit proprietarul ei ? și dacă interpretarea dată decretului No. 1480 publicat în monitorul oficial No. 216 din 10/23 Decembrie 1917, care anulează vânzările între ocupant și alte persoane, intră în cazul de față ?;

Având în vedere convențiunea de la Haga din 1907 privitoare la legile și uzurile războiului pe uscat, conform art. 52 al. ultim., care prevede dreptul ocupantului de a face rechizițiuni în teritoriul ocupat, despăgubind pe cel ce le-a suportat, fie imediat în bani, s'au dându-i o adeverință sau un bon de rechiziție, că acele rechiziții se poate face de ocupant asupra lucrurilor necesare armatei, hrană, transport, etc;

Considerând că atât doctrina cât și jurisprudența au admis în majoritatea cazurilor că lucrurile rechiziționate de inamic, chiar când rechizițiunea ar fi fost ne regulat făcută; totuși ocupantul se consideră de drept proprietarul lucrului (Laurent, vol. 32, pag. 596, Alexandrescu, vol. 9, pag. 373) și în cazul nostru de față;

Având în vedere expunerea de motive coprinsă în referatul d-lui Ministru de Justiție către Consiliul de Miniștri

pentru aprobarea decretului lege No. 1480 din 9 Decembrie 1917, care anulează și consideră ca inexistente actele de înstrăinare dintre ocupant și locuitorii țării;

Având în vedere că legiuitorul nostru, prin decretul lege sus menționat a prevăzut nulitatea actelor *extrem de grave*, acte făcute în disprețul principiilor dreptului ginților ca: spoliatarea, depozitarea și exploatarea sistematică în profitul inamicului, a bogățiilor de tot felul ale țării, de modificarea sau chiar de suspendarea legislației naționale, de vătămarea proprietății particulare și de stîrbierea drepturilor individuale ale cetățenilor;

Considerând că intențiunea legiuitorului acestui decret lege No. 1480 din 10/23 Decembrie 1917, care anulează înstrăinările între ocupant și locuitorii țării, nu a vizat rechizițiunile făcute de ocupant, prevăzute în convențiunea de la Haga, ci numai cazurile *extrem de grave*, după cum se vede din expunerea de motive al sus citatului decret lege, ca fiind contrarii legilor și uzurilor războiului pe uscat;

Că a admite că acest decret-lege să anuleze vânzarea făcută de ocupant lui Costică Zilberman și deci și a celorlalți cumpărători ce au urmat și cum ocupantul în cazul nostru devine proprietar rar fi ca statul nostru singur să desființeze o convenție stabilită între mai multe state, ceea ce este de ne admis;

Că așa fiind, ocupantul era proprietar vacii prin rechizițiune, că înstrăinarea făcută de el lui Costică Zilberman era legală, ne intrând în prevederile decretului lege No. 1480 din 10/23 Decembrie 1917, și, deci, cumpărarea vacii de la chematul în garanție, bazată pe buna credință, având și posesiunea acestei vaci timp de un an, constituie pentru reclamant un drept de proprietate;

Având în vedere că pârătul luând vaca de la reclamant a recurs la acțiunea în revendicare care după art. 1909 al. II c. civil nu este admisă de cât în două cazuri excepționale limitative: 1) pierderea, 2) furtul;

Că așa fiind, se constată că vaca n'a fost furată nici pierdută, ci rechiziționată cu bon, și în acest caz fiind vorba de o rechizițiune, nu poate fi considerată prin analogie cu furtul de care vorbește art. 1909 al. II c. civil;

Considerând că acțiunea în revendicare este în general exercițiul dreptului de proprietate cu condițiunea ca cel ce revendică să dovedească că e proprietar, dovadă că pârătul nu a făcut-o și care astăzi nu se prezintă fiind chemat la interogator, se consideră ca o mărturisire completă a acelor susținute de reclamant și în urma probelor aduse de reclamant acțiunea sa se privește fondată și ea atare urmează să fie admisă;

În ceea ce privește pe pârătul Eracle Marincu ca chemat în garanție;

Considerând că pârătul principal nu se prezintă astăzi pentru a combate argumentațiunile reclamantului răspunzând la interogator propus, și cum răspunderea chematului în garanție e în funcțiune de declarațiunile pârătului principal care prin ne prezentarea lui se consideră ca bune cele susținute de reclamant și deci cererea de chemare în garanție se respinge ca fără interes;

Văzând și disp. art. 140 și 146 pr. civ.

Pentru aceste motive, admite acțiunea, etc.

Jude-ajutor (s) **Ilie M. Ionescu**

NOTA. — Cartea reprodușă mai sus, rezolvă o chestiune de importanță capitală și de actualitate, născută din cauza războiului și anume: care este interpretarea ce trebuie dată art. II decret lege No. 1480 din 9 Dec. 1917, publicat în «Monitorul Oficial» No. 216/917, *puterea legală a rechizițiunilor făcute de armata inamică ocupantă și dacă rechizițiunile neregulate făcute pot fi asimilate cu furtul sau pierderea* spre a da deposedatului dreptul la acțiunea în revendicare

Cartea de judecată ținând seamă de condițiunile în care se întocmesc decretul lege, de lipsa celorlalte mijloace de interpretare: expunere de motive, debateri parlamentare, pe care le găsim la legile ordinare, cu drept cuvânt se duce la

singurul izvor ce găsește: referatul Ministrului de Justiție către Consiliul de Miniștri, spre a interpreta intențiunea legiuitorului, precum și întinderea înțelesului textelor decretului lege.

Referatul începe prin a reaminti cari sunt puterile autorității inamice ocupante după art. 43 și urm. din regulamentul anexat pe lângă convențiunea de la Haga, privitoare la legile și obiceiurile războiului pe uscat, la care și România a aderat în anul 1913. Apoi arată, că guvernul țării, determinat de faptul că inamicul a comis și comite acte cu călcarea flagrantă a principiilor dreptului ginților și convențiilor internaționale, a luat măsurile cuprinse în acest decret-lege, declarând inexistente aceste acte

De și art. II întrebunțează în toate alineatele sale cuvintele: «ori ce acte»; totuși nu trebuie să înțelegem prin aceste cuvinte *toate actele* făcute de inamic. Chiar referatul spune textual: «Prin proiectul decret aci alăturat, am prevăzut nulitatea *actelor extrem de grave* (menționate mai sus) și a căror *inexistență rezultă din însăși dreptul ginților și convențiilor internaționale*»; cu alte cuvinte, decretul, ale căruia măsuri, ne spune referatul, sunt bazate numai pe *regulele de echitate*, nu face de cât să confirme nulitatea unor acte deja de larate inexistente după dreptul ginților și convențiilor internaționale

Să vedem care sunt drepturile inamicului după dr. ginților și convențiilor internaționale

Inamicul învingător, dobândește proprietatea legitimă asupra lucrurilor luate de la învins, adică asupra pradei de război. — *praeda belica*. — aceasta o declară formal *Institutiunile lui Justinian*, în Cart. II, tit. I § 17:

«*Item ea quae ex hostibus capimus, jure gentium statim nostra fiunt*»

Cât privește pentru lucrurile ce nu constituiesc *praeda belica*, adică care nu aparțin armatei învinsă, învingătorul ocupant este obligat după art. 46 reg. Conv. Haga să respecte proprietatea particulară, având dreptul la rechizițiuni de lucruri și servicii pentru trebuințele sale conf. art. 52, același regulament.

Se înțelege că dacă ocupantul este isgonit, toate lucrurile ce constituiau *praeda belica*, revin proprietatea statului isgonitor în baza ficțiunii legale: *jus postliminii* trasă din același paragraf al Institutelor

«*qui tamen si evaserint, nostram potestatem, et ad suos reversi fuerint, pristinus statum recipiunt*»

QUID pentru rechizițiunile făcute?

Cartea de judecată cu destulă competență tratează această chestiune. Ea pune principiu că puterea ocupantă, devenind proprietară legitimă prin rechizițiune, poate înstrăina acele obiecte, ce nu ar mai corespunde trebuințelor sale sau să le schimbe pe altele. Cazuri mai ales de schimb au fost, foarte frecvente. Inamicul rechiziționând vite cornute mici (juncani, vitei) pentru tăiat, locuitorii a căror vite erau bătrâne, spre a-și întineri brațele de jug, au dat aceste vite ce cantitativ (ca carne) reprezentau mult mai mult, fără a întrebunța vre-o manoperă dolosivă sau frauduloasă sub masca armatei ocupante

Este conform cu principiile echității, ca vechiul deposedat, de cele de mai multe ori și despăgubit, să vie să ia vitele de la actualul posesor zicând că beneficiază de dispozițiunile acestui decret lege? Nu, nedreptatea ar fi strigătoare până la cer

Este necontestat că dacă înstrăinarea sau schimbarea are

loc mai înainte de isgonire, adică de a cădea în mâna izgonitorului, ea este legală și cumpărătorul sau coschimbașul devine proprietar; căci ne mai aparținând inamicului în momentul isgonirii, nu poate fi privită ca praeda belica, și chiar dacă obiectul ar fi fost o pradă de război, din moment ce nu se mai găsea în posesiunea inamicului, nu poate fi loc nici la aplicarea ficțiunii posliminii.

Deposedatul pe asemenea căi, poate el exercita acțiunea în revendicare contra unui terțiu detentor ?

Actul de deposedare nefiind făcut cu călcarea principiilor dr. gințelor și convențiilor internaționale, deposedatul nu poate beneficia de dispozițiunile decretului-lege în chestiune, căci nu se poate declara inexistent un act ce există legalmente.

Poate însă el beneficia de dispoz. art. 1909 c. civ. ?

Cartea de judecată zice, nu, și cu drept cuvânt, căci sunt două cazuri, furtul și pierderea, enumerate de art. 1909 ce dau drept la acțiunea în revendicare, cazuri ce sunt limitative și ele nu pot fi nici întinse nici asimilate. D-l Alexandresco în tom IX, pag. 373 ne învață că «prada de război fiind considerată ca o proprietate legitimă, nu poate fi revendicată ca lucrul furat, de la terțiu posesor, aceiași soluție fiind admisă și pentru lucrurile rechiziționate».

Laurent în tom. 32 § 596 la aceeași întrebare răspunde: «Cette question doit être décidée d'après les règles du droit de gerre. Le butin a toujours été considéré par la vainqueur comme une propriété légitime; de lors il ne peut s'agir de le revendiquer comme chose volée. Reste à savoir quand il y a butin. Nous renvoyons la difficulté au droit des gens. L'ennemi a aussi le droit de faire des réquisitions, lesquelles donnent droit a une indemnité en faveur des particuliers qui sont réquisitionnés»;

Dar dacă pentru rechizițiunile regulate, nu poate încăpea discuțiune, ce se decide pentru cele neregulate? Aceiași doctrină răspunde că nu. Laurent adaogă: «On ne peut assimiler une réquisition, même irrégulière, a un vol. Qui décedera

si la réquisition est régulière? Il suffit que l'ennemi se soit emparé de la chose à titre de réquisition pour qu'il y ait apparence d'un droit, ce qui exclut l'idée de vol.

Deci chiar rechizițiunile neregulate, ne fiind asimilate cu furtul sau pierdere, deposedatul nu are exercițiul acțiunii în revendicare.

Că acestea sunt singurile soluțiuni și legale și echitabile mai rezultă și din soluțiunea pe care consiliul de miniștri au dat-o, atât pentru vitele cumpărate în timpul ocupațiunii, cât și al retragerii, de la inamic, cu acte sau fără acte, precum și asupra vitelor căzute de oboseală pe care acesta în retragere le lăsa în schimbul vitelor proprii ridicate deținătorilor, fără plată sau bon de rechiziție, dispunând ea să rămână și unele și altele proprietatea deținătorilor, fără a li se putea pretinde vre-o plată, iar dacă vitele le au fost luate și vândute la licitațiune să li-se restituie valoarea obținută (Ziarul Viitorul No. 3449/919) De asemenea în Monitorul oficial No. 123/919, pag. 7046, consiliul recunoaște valabilitatea a multor cumpărări făcute de la inamic, chiar în retragere, atunci când aceștia din tr'un moment în tratul puteau deveni praeda belica pentru statul român.

În fiine cartea de judecată, mai tratează în treacăt și puterea obligatorie a convențiunii de la Haga, între puterile semnatare.

Art. 8 spune, că puterile semnatare, cari ar vrea să denunțe convențiunea, va trebui s'o facă în termenul și condițiunile aci cuprinse; iar partea beligerantă aderentă care ar nesocoti dispozițiunile regulamentate, va fi ținută la despăgubiri, către puterea păgubită, pentru actele săvârșite de persoanele aparținând puterii sale armate.

Conchidem că, cartea de judecată, este bine redactată și este dată conform și cu legea și cu principiile echității.

ABIL.

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE

CASATIE S. I

*Recurent Moise Gheonea;
Intimat Niță A. Surdeanu.*

Vite de muncă. — Dovada proprietății lor. — Certificatul Primarului comunei respective. — Forța lui probantă. — Inlăturarea lui de instanța de fond fără arătare de motive. — Nemotivare. — Casare.

Autoritatea comunală este singura în măsură să certifice proprietatea vitelor din comună, întru cât posedă registrele respective de cadastru și mutațiuni de proprietate a vitelor și liberează bilete cu care acei ce le negociază legitimează posesiunea lor.

Când Tribunalul înlătură un asemenea certificat numai pentru că ar fi dat de complezență, fără să arate însă din ce anume și-a făcut această convingere, pronunță o hotărâre nemotivată și deci casabilă. (Cas. I, decizia 135 din 25 Iunie 919, prin care s'a casat sentința Trib. Brăila s. I, 48/918).

Recurent Ioniță Cârstea Stefan prin d-l avocat Gr. Dumitrescu.

Intimat N. G. Stefan prin d-l avocat Curpen.

Compunerea Trib. cu judecătorul de Instrucțiune. — Caz de necesitate. — Presupunerea lui. — Art. 4 și urm. din legea de org. judecătorească.

În cazuri de necesitate judecătorul de instrucție este chemat să ia parte de drept la lucrările tribunalului din care face parte, fără veri-o formalitate de îndeplinit în această privință sau constatare menționată în hotărâre, pentru motivul că cazul de necesitate este tot d'una presupus (Cas. I decizia 111 din 10 Iunie 1919, prin care s'a respins recursul contra sentinței No. 366/915 Trib. Dâmbovița s. II).

CASATIE S. II

Regulament de competență dat de Curtea de

Casație în materie penală. — Condițiunile cerute de art. 525 pr. pen.

În conformitate cu art. 525 pr. penală Curtea de casație dă regulament de competență, numai în cazul când există conflict negativ sau pozitiv de jurisdicțiune între două sau mai multe instanțe judecătorești și cursul instrucțiunii este întrerupt.

În cazul când judecătorul de ocol și-a declinat competența pe motiv că faptul imputat inculpatului nu intră în cele prevăzute de art. 53 din l. j. o., iar Tribunalul, în urma apelului făcut de Parchet, în contra acelei cărți de judecată, a admis apelul și și-a declinat de asemenea competența pe motiv că nu se stabilește dacă este vorba de un delict de competența sa, și a înaintat dos. Parchetului pentru noi cercetări, nu poate fi vorba de nici un conflict de jurisdicțiune și de nici o întrerupere a cursului justiției în sensul art. 525 pr. penală. (Cas. II decizia penală 957 din 30 Mai 1919, prin care s'a respins cererea Parchetului general de a se da reg. de competență).

CASAȚIE S. III

Recurenta Primăria București prin d-l avocat G. Elefteriu;

Intimații M. Spaier și C. M. Vasilescu prin d-l avocat Em. Pantazi.

1. Expropriere. — Indemnizațiune justă și echitabilă. — Elemente de apreciere. — Caracterul uncațiv iar nu limitativ al disp. art. 58 din legea de expropriere. — Facultatea instanței de fond de a recurge și la alte elemente cu condiția de a-și motiva deciziunea. — Înțelesul cuvintelor «în momentul exproprierii» din art. 58 citat. — Art. 10 din Constituție.

1. — Din felul cum e redactat art. 58 din legea de expropriere rezultă că legiuitorul nu a prescriș, pentru instanțele chemate să acorde indemnizațiunea de expropriere, un număr limitat de reguli și elemente de apreciere după care să fixeze quantumul indemnizațiunii, ci enumerând cu titlu de exemple unele din aceste elemente mai uzuale, a lăsat instanțelor facultatea de a recurge și la altele cu respectarea, bine înțeles, a principiului general constant, de a motiva pentru ce își fac convingerea într'un fel sau altul.

Prin urmare, când instanța de fond discută elementele de apreciere ce i se pun de părți la dispoziție, sau pe cari și le procură singură prin descindere la fața locului, motivând și arătând considerațiunile pentru care unele din acele elemente contribuiesc a-i da o apreciere mai justă a stărei de fapt de cât altele, deciziunea sa nu poate fi atacată pentru exces de putere sau violare de lege, iar fixarea în acest mod a indemnizațiunii și a daunelor rezultate din expropriere fiind făcută în spiritul și după prescripțiunile art. 58, scapă sub raportul aprecierii în fapt, de controlul Curții de Casație.

2. — Prin expresiunea «în momentul exproprierii» din art. 57 citat, legiuitorul nu a putut înțelege de cât momentul exproprierii efective, adică acela în care proprietatea trece de fapt în domeniul public prin depo-

sedarea celui expropriat, căci numai astfel indemnizațiunea se consideră ca justă și echitabilă în sensul art. 19 din constituție (Cas. III, decizia, 251 din 27 Iunie 1919, prin care s'a respins recursul contra decis. 1/1919 a Curții de apel Buc. s. III).

Recurent V. Dinulescu prin d-l avocat Gr. Urlățeanu. Int. M. de Interne prin d-l avocat Al. Pretorian.

2. Contencios administrativ. — Medic veterinar. — Permutare. — Avizul conform al comisiei administrative. — Nerespectarea acestei dispozițiuni. — Admiterea recursului. — Art. 18 l. sanitară.

După art. 18 din legea sanitară azi în vigoare, permutarea unui medic veterinar, se poate face numai pe baza avizului conform al comisiei administrative și de disciplină, singura garanție luată de legiuitor pentru a asigura stabilitatea unor asemenea funcționari, și aceasta chiar în cazul când numirea sa fusese atinsă de un vițiu de formă. (Cas. III 346, din 8 Iunie 916, prin care s'a admis recursul făcut de V. Dinulescu prin petiția în reg. la No. 6643 din 23 Mai 1916. contra decret. Regal No. 1939 din 1916 prin care a fost permutat din postul de director definitiv al abatorului Buaurești în postul de medic veterinar definitiv de circumscripție în București și declară ilegală transferarea recurentului V. Dinulescu).

A apărut:

— Așezământul și legătura lui Mihai Vodă, de d-l profesor S. G. Longinescu. Prețul 6 lei.

— Riscurile în obligațiunile civile, de d-l judecător Al. B. Iliescu. Prețul lei 5.50.

— Originile Dreptului Internațional Public, de d-l Iorgu Radu. Prețul 9 lei.

— Validitatea căsătoriilor celebrate în străinătate în dreptul internațional privat și legislația română, de d-l Iorgu Radu. Prețul lei 1.50

— Problema Banatului de d-l Profesor G. G. Mironescu, traducere după ediția franceză de A. B. Prețul lei 2.50.

— Necesitatea Cadastrului și câte-va soluțiuni de D-l Victor Romescu, Judecător.

A apărut în editura „Curierului Judiciar“, ediția II-a

REGULAMENTUL HOTARNICIILOR

ȘI

REGULAMENTUL SPECIAL PENTRU HOTARNICIA IZLAZURILOR COMUNALE

cu circularile ministeriale, legiuirile vechi și formulare, adnotat cu doctrina și jurisprudența Română și streină de d-l Vl. Mavrodineanu. Prețul 9 Lei.

— Necesitatea Reorganizării Statisticei Judiciare în deosebi a celei Criminale de D-l E. C. Decusară.

Rugăm cu insistență pe onorații noștri abonați a trimite prin mandat postal plata abonamentelor datorate, pe adresa d-lui Codreanu, la ziar, sau să plătească încasatorilor noștri D. Niculescu pentru provincie și C. Petculescu pentru capitală, singurii împuterniciți a încasa sume și libera chitanțe din registrul cu mază prevăzut cu stampila ziarului. Pentru BUCOVINA a bine voit a primi reprezentanța d-l Dr. OCTAVIAN SCALAT, avocat din Cernăuți, care este autorizat a primi publicațiuni, anunțuri și abonamente și a încasa sumele cuvenite, eliberând chitanțe descărcătoare din registrul prevăzut cu stampila ziarului „Curierul Judiciar“. Rugăm a se da tot concursul.